

РЕШЕНИЕ

№ 6549

гр. София, 18.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11953** по описа за **2025** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на „ДЕЛИВЪРИ КОМЕРС“ ЕООД, чрез адв. В., срещу Решение № 3526/30.09.2025г., постановено по а.н.дело №6775/2025 година по описа на СРС, потвърждаващо Наказателно постановление №820253 – F807463/26.03.2025 година, издадено от Началник отдел „Оперативни дейности“, Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ –гр.С., оправомощен със заповед на изпълнителния директор на НАП с №ЗЦУ-384/27.02.2024г, с което на „Деливъри комерс“ ЕООД с ЕИК20 2909704, на основание чл. 278 б ал.3 от ДОПК е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева за извършено административно нарушение по чл.127и, ал.1 от ДОПК.

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност на обжалваното решение. Твърди се, че СРС е постановил решението си като не е отчетел, че липсва ясна конкретизация на нарушението за вида на стоката, която е следвало да бъде индивидуализирана. Неправилно е приложен материалния закон, тъй като СРС не отчетел маловажността на нарушението. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- „Деливъри комерс“ ЕООД редовно и своевременно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът по касация- Началник отдел „Оперативни дейности“ –С., в ГД“ Фискален контрол при ЦУ на НАП редовно и своевременно призован, не се явява. От процесуалния му

представител са постъпили писмени бележки, в която се изразява становище за неоснователност на жалба. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор Ю., който намира касационната жалба за неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС състав е валидно, допустимо, но неправилно. Съображенията са следните.

От задължителните за тази инстанция фактически установявания на първоинстанционния съд е видно, че на 30.07.2024г., в 12:17ч., при извършена проверка на КПП – К. на МПС марка „Скания“ с рег. [рег.номер на МПС] и на ремарке СВ5026 ЕА и на водача А. М. И., било констатирано, че същият превозва стока включена в списъка на СВФР както следва: Картофи пресни или охладени 0701 90 90, kg 2520, 4090, 82 на обща стойност 4090,82 лева. За превозната стока е подадено УНП № 2024072710021. Водачът на транспортното средство е представил УНП за транспорта на стоките. Органите по приходите съставили Протокол за извършена проверка на СВФР при ВОП № 010103159906_1/30.07.2024г. и не са поставили техническо средство за контрол на описаното МПС. На 24.01.2025г. ОП от ГД „Фискален контрол“ са посетили адреса на разтоварване в [населено място], бул., „А.“ № 1 / зеленчукова борса на „Д.“/ склад 75. В хода на проверката било констатирано, че управителят на „Деливъри комерс“ ЕООД не е потвърдил получаването на стоката по УНП № 2024072710021. Стойността на стоката била 4090,82 лева според представената фактура. Стоката е била разтоварена на 29.07.2025г. съгласно писмено обяснение от управителя на дружеството. Изпращач на стоката е фирма „DANGLIA“ с VAT № ESF08903429 по направление А. – С.. Получател на СВФР е „Деливъри комерс“ ЕООД. На базата на горното било установено, че при превоз на стоки с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава – членка на ЕС и завършва на територията на страната получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки не е потвърдил подадените предварително данни за превоз на СВФР след влизане на транспортното средство на територията на страната. Въз основа на така констатираното бил съставен АУАН, който бил връчен на управителя на „Деливъри комерс“ ЕООД.

Неоснователно касаторът претендира, че в АУАН и НП стоката не била индивидуализирана. В АУАН и НП е налице конкретизация на въпросната стока, позволяваща определянето ѝ като СВФР, а именно е посочено, че се касае за картофи пресни или охладени и код по КН 0701 90 90, която представлява такава с висок фискален риск, доколкото е включена в Списъка на стоки с висок фискален риск с кодове по Комбинираната номенклатура, утвърден със Заповед на Министъра на финансите, който е публичен и се намира на сайта на Министерство на финансите. Неправилно районният съд е приел, че след като данните се подават по електронен път в НАП, която е със седалище в [населено място], и данните следва да постъпят в сървъра на НАП, то там е мястото на неизпълнение на задължението и мястото на нарушението. Посоченото седалище на

НАП - [населено място] не може да се приеме за място на извършване на нарушението, защото обстоятелството, че информацията следва да бъде подадена по електронен път, не води до извод, че това е място на извършване на нарушението, още повече, че подаване на информация по електронен път може да бъде осъществено и от място, различно от седалището на НАП. Изложеното води до отмяна на наказателното постановление дори и само на това основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 127и от ДОПК при превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава – членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване. От анализа на разпоредбата на чл. 127и ал.1 от ДОПК е видно, че се въвеждат две отделни, самостоятелни задължения, първото от които е свързано с деклариране на данни за превоза предварително, преди влизане на транспортното средство на територията на страната, а второто – отделно и самостоятелно задължение е след пристигане на стоката на мястото на получаване/разтоварване да бъде потвърдено нейното получаване. Неизпълнението на което и да е от тези две отделни задължения, самостоятелно осъществява състава на чл. 127и от ДОПК.

СРС обаче не е отчел обстоятелството, че административно-наказващият орган е посочил стойността на стоките, без да е ясно каква е данъчната основа по ЗДДС на тези стоки, каквото изискване е въведено в нормата на чл.127и,ал.1 от ДОПК - липсва каквато и да било обосновка относно размера на наложената санкция – няма данни каква е данъчната основа на декларираните и установените стоки и как тя е определена. Посочената в НП стойност е стойността на стоките, но не и данъчната основа, която е различна от стойността на стоките. Санкционната норма на чл.278б,ал.3 от ДОПК предвижда лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лева. Данъчната основа представлява стойността, върху която се начислява ДДС при облагаеми доставки, или стойността, върху която не се начислява данък при освободени доставки. Допуснатите процесуални нарушения в хода на административно-наказателното производство, както и неправилното определяне на наложената санкция вместо по данъчната основа по стойността на стоките води до отмяна на наказателното постановление.

Като е достигнал до друг извод, в посока потвърждаване на Наказателното постановление СРС е постановил едно неправилно Решение, което следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което Наказателното постановление да бъде отменено.

По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се

намалява. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав) 25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. В полза на касатора следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 960 лева за производство пред СРС, които е претендирал и за които е представил доказателства, че са заплатени в брой, съгласно договора за правна помощ и съдействие, с равностойност 490, 84 евро. За настоящата инстанция не са претендирани разноски. ВОДЕН от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3526/30.09.2025г., постановено по а.н.дело №6775/2025 година по описа на СРС И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №820253 – F807463/26.03.2025 година, издадено от Началник отдел, „Оперативни дейности“, Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален

контрол“ –С., с което на „Деливъри комерс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 278 б, ал.3 от ДОПК е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева за извършено административно нарушение по чл.127и, ал.1 от ДОПК.

ОСЪЖДА Началник отдел„Оперативни дейности“, Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ –гр.София ДА ЗАПЛАТИ НА ДЕЛИВЪРИ КОМЕРС“ ЕООД ЕИК[ЕИК] - сумата от 490, 84 евро заплатено адвокатско възнаграждение за производство пред СРС по а.н.д. №6778/2025г. по описа на СРС, като сумата следва да бъде възстановена от бюджета на ГД“ фискален контрол“ при ЦУ НА НАП- ГР. С..

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.